

עתונאים זריונים שיגלו את הסוד ואז תפרוץ כהלת אגירה של בנוין. הוא הקדים וסואה למכה, העלה את מחיר הדלק מיד.

סנגנון

תחי היעילות!

זה חדשים פועלת ועדת לבון, המבקשת לצמצם את מספר פקידו הממשלה. פועלה זו לא רכשה לה את אהדת סקידו הממשלה. השבוע סיפרו בשמחה רבה את המעשיה הבאה:

פקידה וותיקה בלשכת העתונות הממשל-תית בירושלים קיבלה הודעה פיסטורין במכ"גרת פועלות ועדת היעול. בהודעה הפטורים נאמר כי היא זכאית לקבל פיצויים נכך 800 ל"י.

כעבור ימים מספר נחקלה אותה עובדת לעבודה במשרד ראש הממשלה, אשר לשכת העתונות הממשלתית היא חלק ממנו. הלכה העובדת ללשכת העתונות, ביקשה שלא ישלמו לה פיצויים, אלא יעבירוה ממחלקה למח"לקה, למען לא תאבד את החתק שצברה.

אולם הצעה זו סטרה את צרכי היעילות. את מוכרחה לקחת את 800 הלי"י, נאמר לה בהחלטיות. הסיבה: אם לא ישלמו לה פיצויים, משמע שלא פוטרה. אם לא פוטרה, משמע שלשכת העתונות הממשלתית לא מילי-אה פקודת ועדת היעול. משמע שהיא חייבת לפטר עובד נוסף, כדי למלא את מיכסת היעול.

בלית ברירה נסלה הפקידה הממשלתית את דמי הפיצויים, נשארה פקידה ממשלתית.

עתונות

את עתונאים

כשהגיע שליחו המיוחד של הארץ, עמוס אילון, לרומא, מהר להמציא לעתונו בדרך האוויר שיחה מיוחדת עם עורכו הראשי של אוטרבטורה רומנו, עתונה של קריית היר תיקון. הארץ יתחם לידיעה חשיבות רבה היות ועורכו של עתון הותיקן ידוע כדובר החרי לוגי של המדיניות הקתולית, מיהר להדפיס את הראיון בעמוד הראשון. הראיון כלל את האקפתם של חוגי הותיקן בדבר בינאום ירושלים.

אליאב סימון, סופרה הישראלי של הכוכ גות האמריקאית יוניטו פרס, ראה את הי ידיעה, העבירה יתחם טלגרפית למרכז הסוכנות. אולם יוניטו פרס היא כנראה סוכנות והי רה, לא נתפתחה לפתכם את הידיעה, הור תה לנציגה ברומא לבקש אישור על הראיון ותוכנו.

התשובה שקיבל משרד סוכנות הידיעות ברומא, היתה מפתיעה מאד. מלשכתו של עורך אוטרבטורה רומנו, הגיעה התשובה כי שום ראיון כזה לא ניתן, וכל עתונאי בשם עמוס אילון לא נחקבל על ידו לראיון. יותר בפתח. כשקיבל אליאב סימון את הידיעה ממרכז י. פ. הודיע את הדבר לי עורך הארץ, גרשום שוקן. שוקן סיגר שאי תתא אל עמוס אילון. בחשובה הסביר אילון כי בעצם קיבל ראיון עם אחד ממזכירי הי

מערכת, באמצעותו ביקש ראיון עם הי עורך הראשי. השיחה שהיתה ביניהם היתה בלתי בחייבת ובלתי רשמית, בטאה רק את דעתו של הדובר, ולא את מדיניות עתונו או הותיקן.

היתה זו הפעם השניה שאילון לא דימך בי רשימותיו, מאז יצא לאירופה. הפעם הרא שונה: הוא ניסה לראיין את הסופר הרוסי איליה ארנבורג בעת קונגרס השלום בוניה. ארנבורג ענה לכל שאלותיו של אילון: "אין מה לומר לך? הארץ קרא לשיחה זו: אינטרביו עם ארנבורג.

בינתיים החל אילון לכתוב על מסעי גוגי דולות בונציה, נושא בהחלט יותר יסודי.

תמקורות תהימים

איש לא חשד מעולם בהצופה שהוא עתון רוזף סנסציות. עתון הבוקר של חוגים דתיים ציוניים לא הצטיין מעולם בגלויים מרעישים, לא לחם לתקונים מרחיקי לכת, ודוגמת כמ עט כל שאר העתונים, פרס אולי למאבק לשלטון הדת בישראל, מלחמה עקשנית ומ משכנת שהוא מנהל אותה מאז החסדו (1937).

בשבוע שעבר הופתעו רבים לקרוא, בעי מוד הראשון של הצופה, את הכותרת: "סטאלין מת". היה זה עתון הבוקר היחיד בישראל שהכיל את הידיעה.

בתחילה נטו עתונאים (ציוניקים) לחשוב שהצופה קבל את הידיעה ישר משמים, כיון שאליהם הגיעה במאוחר, לאחר שעתוניהם כבר היו ברחוב. האמת היתה בהרבה פחות סגנונית.

בשעה 4 בבוקר צאת אותו גליון, ישב רפאל חסמן, מזכיר המערכת של הצופה, בביתו, האוין לרדיו מוסקבה. אז שודרה הי ידיעה הרשמית הראשונה על מותו של סטאלין. חסמן מהר להתקשר עם המערכת, אולם גילה כי עורכי הלילה סגרו את הגליון, הלכו לבתיהם. הוא לא חיתר, התקשר עם הדפוס. העתון היה נרפס והולך וחסמן נתן את הפקודה שהיא חלומו של כל עתונאי: "הפ סיקו את ההדפסה!"

הכותרת הוכנסה לתבנית כשזו כבר היתה בתוך המכשול. כך אירע כי בעוד שמהדורות הצופה המיועדות לערי השדה הכילו את הי ביולטין האחרון על מצב בריאותו של רוזף רוסייה, יכלו קוראי הצופה בתל-אביב, אליהם הגיעה המהדורה המאוחרת של העתון, לקי רוא על מותו עוד לפני תפילת שחרית.

משטרה

שיטות נמרצות מדי

27 ראשים היו טרודים השבוע באותה בעיה: כיצד לתבוע את עלבונם מן המש טרה, שאסרה אותם ללא כל סיבה אחרי התפוצצות הפצצה בחצר הצירות הסוביי סיה?

רוחות חזקות תנשכנה מכיוון מזרח ומערב, הים יהיה סוער עד גועש, בצפון תהיינה סופות רעמים. הסיכויים להתבהרות קדושים למדי.

אוכל להסתיר את כל הנמשים המיותרים שעל כתפיהם.

חובכים

עולם קטנטן

אמנון ברגיורא, קצין-קשר במשרתת ישי ראל וחובב רדיו נלהב, ישב בדירתו בתל-פיות, ירושלים, ניסה לנהל, באמצעות משור החובכים שלו, שיחה עם חובב אחר בלוס אנג'לס, קליפורניה. לפתע נכנס חובב שלישי אל תוך השיחה, הודיע כי שמו הגוג ושהוא

דוגמנית בתכשיטים מודבקים אלהגוף

בבית-ספר למסחר, מורס חזייה

תושב לאטי, פנילנד. הוא מבקש, לשם תחי יעצות רפואית, הבין ברגיורא, את ד"ר יאקו טסקיני, רופא אף, אוזן וגרון בו ארצו, השוהה עתה בישראל. זו היתה התגשמות חלומו של כל חובב רדיו אמיתי. להוכיח, על ידי הצלח נמש אדם, מה רבה התועלת הצפונה באחווה שעל גלי האתר. אמנון לא היה יוצא מן הכלל הזה. למחרת היום הניע את משטרת ירושלים לשגר מבקרים אל כל תחנות משטרת החופים והגבולות, לברר אם אמנם נכנס לישראל רופא בשם טסקיני.

אי הכנה. לאחר שההיפוסים לא העלו את הרופא, התקשר ברגיורא בניסיון אחרון למצוא, עם הקונסול הפיני בתל-אביב, "ד"ר טסקיני?" נשמע קולו של הקונסול, "בוראי, הוא יושב ליד."

אמנון קבע עם הרופא גנישה בככר די זנגוף, הדוקטור בקש ממנו, כיון שלא הכירו, להחזיק בידו, בצורה בולטת, את כרטיס הי חובכים שלו. לאחר מכן נגשו לתחנת חובב בתל-אביב, החלו לקרוא לתוך המשרד: "פה ד. ר. 4x4! מצאנו את ד"ר טסקיני!" לאחר זמן מה באה תשובה מפנילנד, הי חובב בן ארצו של הדוקטור השתוקק מאד לשוחח עם ידיו. הם דברו ביניהם חצי שעה. נושא השיחה: ענינים משפחתיים. ענין ההת-יעצות הרפואית לא היה אלא תוצאה של אי-הבנה.

דרכי אדם

שלוש מול שבע

בין האנשים הקרויים בפי העם, מתוך רצון שלא לפגוע, "משונים", התהלך בחצרות ירושלים גם חיים לוי (59). הוא היה מצליח לשעשע קהל צופים אחוז סקרנות שחיד למשמע השיחות שנהל עם עצמו ולמראה "דרגת סגן", עשויה פקקי בקבוק בירה, שענד על כתפיו.

לפני שנה נלקח, כמו "משונים" רבים אחרים, אל מוסד בבת ים, ישב בו תקופת זמן מאושרת. אלא שלמדינת ישראל אין מקומות לינה רבים במוסד ותור הנזקקים לו גדול. לוי הופנה בחזרה אל הרחוב. הוא שב לירושלים, פנה אל המחלקה הי סוציאליית של העירייה כשבפיו בקשה צנועה אחת: "החזירו אותי לבתיים!" המחלקה הסוציאליית נסתה למלא את הבקשה. אולם מילוי כל הטפסים המרובים לא הצליח ליצור מסות נוספות במוסד.

לכסוף הפליטה ד"ר חנה פרלמן, רופאת המחלקה, מתוך יאוש: "הוא עוד יאבד את עצמו לדעת!" לא היה בהערה זו כל דבר מיוחד, פרט לאחד: חיים לוי היה אותה

העצורים ששחררו כעבור זמן קצד הס תובבו במשרדים של עורכי-דין, כשהם מלאי שאיפות נקם. האם איאפשר לדרוש פיצויים מן המטשרה? שאל עציר ירושי שלמי את עורך-דינו, שמע לצערו כי אין כל אפשרות כזאת. המשטרה יכולה לאסור כל אדם, להחזיקו במעצר 48 שעות, לבקש משופטי-שלום להוציא נגדו פקודת-מעצר ל תקופה ארוכה יותר.

עורך-דין אחד סבר כי מצא תחבולה ל הביא בכל זאת את הענין לבית-המשפט. התחבולה: בשעה שהמשטרה מבקשת פקרי

דת-מעצר מן השופט, חייב קצין או שוטר מוסמך להישבע כי יש הוכחות המצדיקות את הדבר. הציע עורך-דין: להאשים את השוטר בשבועת-שקר. לא היה בידו כל שמץ של הוכחה שהצדיק את מעצר העציר יום, שלא נאסרו אלא כדי להוכיח לעולם כי משטרת-ישראל נקטה בשיטות נמרצות.

אמר עורך-דין: "אם לא נשים קץ ל נוהג פסול זה עכשיו, מי ימנע בעד המש טרה לאסור מחר 500 חברים של אגודת צער בעלי חיים אם איהו שהוא משוגע יורוק פצי זה לבית המטבחים?"

אופנה

עתיד זוהר לתכשיטים

כאשר למד אשר קונפורטס, צעיר תל-אביבי, בבית ספר למסחר, קיווה, מן הסתם, להיות באחד הימים פקיד, לכל היותר סוחר. אולם פתיחת הקורסים המיוחדים לחימיה עוררה בו סקרנות והוא נרשם לאחד מהם, התמחה שלוש שנים בשטח שהתחבב עליו ביותר.

משעזב אשר את ספסל הלמודים, נכח כי במציאות הישראלית אין ערך רב לשאיפות ילדות. כיום, בן 29, הנו בעל משרד להפצת עתונים בתל-אביב, נשוי ואב לתינוקת. לפני חדשים ניתנה לאשר הזדמנות מצר ינת להשתמש בידועותיו שרכש בתורת הי חימיה. חברו, אברהם פלקון, בעל מכון זעיר לתעשית תכשיטים, ישב בדירתו, ודפדף באחד מגליונות לייף האמריקאי, התעכב רגע כאשר ראה תמונת אשה עטורת תכשיטים. כמומחה, הרגיש מיד בעובדה שהתכשיטים לא היו קשורים לשרשרת, כי אם הוצמדו אל העור בשיטה אותה לא גילה בעל המאמר.

במחזה של אשר, שקרא בעיון את המאמר. לבקשת ידיו, צץ מיד רעיון. הוא זכר כי ראה פעם כיצד הודבק חפץ מתכתי על גבי לוח עץ, על ידי תרכובת חימית מיוחדת. אשר מהר להכין את התרכיב, שיפרו כדי שלא יגרום נזק לעור, הפתיע לפני שבועות מספר את חברו בהגישו לו, כמתנה, את פרי עמלו.

המתנה לא היתה כה צנועה, כפי שחשב אשר בתחילה. המכון זעיר שבפרבר הי יפואי ניצל יפה את ההמצאה, הציגה בפני מומחי האופנה בארץ, וזה מיד למאות הזמנות.

קונפורטס אינו יודע עם תרכיבו דומה לזה של האמריקאים. על כל פנים, בדעתו לרשום את הפטנט, למסור לחברו את הפצתו היחידה בארץ. העירה אשה: "המצאה גאונית. מעתה